

Az 1949-es év történelmi szempontból nagyon sok fontos eseményt hozott magával (megalakult a KGST, életfogytiglani börtönbüntetésre ítélik Mindszenty József hercegprímást, létrehozzák a NATO-t, véget ér a berlini blokád, megszületik a Magyar Népköztársaság alkotmánya és megalakul az NSZK és az NDK). Az itt következő sorok viszont egy számunkra másik fontos eseményt elevenítenek fel: a Bánki Donát Szakképző Iskola és Kollégium elmúlt évtizedeit, hiszen iskolánk a 2008/2009-es tanévben ünnepelte fennállásának 60. évfordulóját.

Az 1940-es évek második felében Ajkán rohamos ipari fejlődés vette kezdetét, ami nagyarányú képzett szakmunkást igényelt, ezért kezdetét vette a szakmunkásképzés kialakulása. A korai, ötvenes években az egész országban robbanásszerűen fejlődött a szakképzés intézményrendszere. Iskolák sokasága jött létre, melyek többsége a kor követelményeinek megfelelően a nehézipar orientált, erőltetett iparosítást kívánta szolgálni. Az iskolák államosítását követően (1948) megkezdődött a hazai szakképzés intézményrendszerének állami szervezése. Az iskolarendszerű szakképzésen kívül többnyire a munkahelyeken folyt a gazdasági átalakulás nyomán megjelenő új foglalkozásokra, illetve szakmákra képesítő szakképzés. Így történt ez Ajkán is, ahol a vállalatok saját maguk képezték ki a munkaerő-utánpótlást, s a fiatalok itt leshették el a szakma fogásait.

A második világháborút követő ipari fejlődés nyomán azonban ez a fajta képzés már nem volt elégséges, ezért kellett a szakmunkásképzést szervezett keretek között biztosítani. 1949 augusztusában összeírták a nagyüzemek és a kisiparosok tanulóit, s az általános iskolában délutáni oktatás keretében megkezdődött az oktatás. Ezzel kezdetét vette Ajkán a szakmunkásképzés, és megalakult intézetünk elődje az 54. sz. Iparitanuló Intézet. Előtte csak Devecserben volt tanoncképzés, s ez az intézmény költözött Ajkára, ahol elsősorban a kisiparosok számára képeztek utánpótlást. Barna Sándor lett az igazgató, aki négy tanulócsoporthoz alakított ki. A tantestület tagjai: Hunyadi Mátyás, Parragh Dezső, Nagy Sándor tanítók és Stollár Béla műszaki tanár.

A régi iskola épülete

A szakmunkásképzésben jelentős változást eredményezett az 1949. évi IV. törvény, mely az iparostanuló és a kereskedőtanuló képzést szabályozta. Ez kimondta, hogy iskolát csak az állam hozhat létre, s a tanév tíz hónapig tart. A tanulóknak a tizennegyedik életévüket kellett betölteni, valamint legalább az általános iskola nyolc osztályát el kellett végezni. Tanítani csak hétköznapiokon este hat óráig lehetett. Az iparostanulók gyakorlati képzésének előmozdítása érdekében pedig tanműhelyt lehetett létesíteni. A tanulóviszonyt tanulószersződéshez kötötte, melyben a munkáltató kötelezettséget vállalt arra, hogy a tanulót az üzemében a meghatározott szakmára megtanítsa. A tanulók képzése a tanulóidő elteltével, illetőleg segédvizsgával és az iskola elvégzésével fejeződött be. A segédvizsga lebonyolítása érdekében segédvizsga-bizottságok jöttek létre az iskola vezetőjének elnöksége alatt. Azoknak a tanulóknak, akik a segédvizsgát nem tudják teljesíteni a tanulóidejüket három vagy hat hónappal meg kellett hosszabbítani, melynek letelte után ismét tehetnek javító – segédvizsgát. A törvény megjelenésével párhuzamosan megalakult a Munkaerő Tartalékok Hivatala, mely a szakmunkástanuló képzés legfőbb állami szerve volt.

A szakmunkásképzés minőségi javítását szolgáló törvény megszületett ugyan, de a törvény

végrehajtása számtalan akadályba ütközött Ajkán is. Nem volt önálló épület, délután folyt a képzés, kevés volt a képzett szaktanár így az órák nagy részét óraadók látták el. Az 1950 – 1951-es tanévben Marton Imre lett az igazgató, s az iskolának csak egy főállású tanára volt, Sipos István. A következő tanévben került az iskolához Zsigmond Sándor és Horváth Zsuzsanna.

A Minisztertanács 1950. január 8-ai határozata megállapította, hogy a képzés színvonala igen alacsony, a MT a 2000/1956/1.8/ határozattal a korábbi 2 és 3 éves tanulói időt megszüntette, és helyette egy és két éves képzési időt vezetett be a szakmák sajátosságainak függvénye szerint.

Csökken az oktatott szakmák száma is és bevezették a heti 18 órás tanítási rendet.

Üvegcsiszoló osztály és oktatójuk

Ekkoriban a timföldgyártók magyart, számtant, fizikát, vegytant, géptant, alkotmánytant és szakrajtot tanultak.

Az osztálynaplót böngészve érdekes bejegyzéseket lehet találni, melyek a korabeli oktatás nehézségeire mutatnak rá:

§ „Az órán dohányzott”

§ „Óra eleji éneklést megtagadta”

§ „Betegnek tetteti magát, közben rendetlenkedik”

§ Ceruzáját otthon hagyta és négy órán keresztül tétlenül ült

§ „Előkészületek az angol – magyar mérkőzésre. Vázakészítés”

Az utolsó bejegyzéshez kapcsolódva elmondható, hogy a kor sportszeretete az iskolát is magával ragadta. A jó munkáért, kiváló sporteredményekért 20 jegyet kapott az iskola a magyar – angol meccsre. A magyar szempontból sikeres találkozó kapcsán Ajkai Irma üvegcsiszoló tanuló hatalmas ólomkristályból készült vázát adott át Puskás Öcsinek.

A Puskás „Öcsinek” átadott váza

Az 1950-es években végzettek osztálynaplóját böngészve kiderül, hogy ekkoriban az osztálybizalmi mellett, sportfelelőst, DISZ felelőst és tisztaságfelelőst is választottak.

1952 márciusában Moharos László, korábbi általános iskolai igazgató került az intézmény élére, aki 1958-ig töltötte be az igazgatói posztot. A képzett szaktanárok és oktatók hiánya országos probléma volt ebben az időben, minthogy rendelettel kellett az üzemeket is kötelezni, hogy a

legjobb szakmunkásaikat adják át az iskolának a gyakorlati képzés számára. A kettős problémát igyekeztek sajátos módon orvosolni. A szaktanárhiány megoldására megalakult a Műszaki Tanárképző Főiskola, ahová intézményünkben Zsigmond Sándor jelentkezett. A másik problémán a Munkaerő Tartalékok Hivatala próbált segíteni egy felhívással, melyben a fiatalokat – leginkább lányokat – toborozta a vasipar szakmáira.

Évnyitó 1952-ben

Ez időben változott az iskola neve is, az 1952 – 1953-as tanév folyamán kapta a 300-as sz. elnevezést. A következő tanév szintén jelentős változást hozott, mivel ekkor kapott önálló épületet az iskola, s ezzel megszűnt az általános iskolától való függőség és kezdetét vette a 300 sz. Ipari Tanulóintézet önálló élete. Iskolánk neve ekkor: 300. sz. Dózsa György Ipari Tanulóintézet.

A megkapott épület azonban már a kezdeteknél sem felelt meg az oktatás céljainak, mivel mindössze két tantermet lehetett kialakítani, valamint az igazgatói és a tanári iroda egy kis helységben volt összezsúfolva. A következő években ugyan folyamatosan bővítették – a hatvanas években már hét tanterem és tornaterem is volt – de ez is szűkösen bizonyult a növekvő tanulólétszámmal. A tantermek így is szegényesen felszereltek voltak, szemléltetésre nem volt lehetőség, s nem volt ritka, hogy óra alatt előjöttek a patkányok és egerek is.

Épül az iskola 1953-ban

Ekkor azonban az állam már biztosította a tanulóknak a teljes felszerelést (mindenki kapott két öltönyt, füzetet, könyvet), s az egyenruha viselése kötelező volt ünnepélyes alkalommal. Az iskola környéke is elmaradott volt, betonutak nem voltak, az iskola előtti téren hatalmas gödrök és sár volt.

Az 1953 – 1954-es tanévben a tanulók létszáma 120 főt tett ki, s mivel alacsony volt az elméleti képzés színvonala az osztályátlagok is rendkívül magasak voltak. Ekkoriban már túljelentkezés volt az iskolába, így lehetett válogatni is a jelentkezők közül. A következő tanév folyamán 44 tanuló iratkozott be az iskolába, két harmaduk jó, jeles, kitűnő eredménnyel érkezett az általános iskolából, így nekik nagy erőfeszítést nem jelentett a viszonylag alacsony tantervi követelmény-rendszer. Ehhez járult még, hogy a tantárgyak száma is kevés volt, a géplakatosok például csak hat tantárgyat tanultak, de valamennyit főállású tanár tanította már.

A fentebb leírtak igazolására – miszerint ezen időszakban nagyon jó tanulmányi eredmények születtek – elmondható, hogy ebben a villanyszerelő osztályban 3,0 egészes átlag alatt nem volt tanuló, illetve a legjobb tanuló tanulmányi átlaga 4,8.

1954-ben a Munkaerő Tartalékok Hivatala meg akarta szüntetni az iskolát, mivel a tanulólétszámot kevésnek, az épületet pedig kicsinek találta. Megindult a harc az iskola fennmaradásáért, mivel Ajkán mindenki tudta, hogy a szakmunkásképzésre feltétlen szükség van. Az iskola vezetőségének javaslatára a kisiparosok, vállalatok felemelték a tanulólétszámot, s ez az intézmény fenn-maradását eredményezte.

Sztálin 1953-as halála után a magyar belpolitikai helyzet is jelentős változásokon ment keresztül (Rákosi leváltása és Nagy Imre kormányfői kinevezése). Az új kormányprogram csökkentette a nehézipari beruházások mértékét és előirányozta a könnyűipar fejlesztését. Ez az intézkedés természetesen a szakmunkás-képzésben is éreztette hatását. A szakmát tanulni vágyó fiatalok többségét a könnyűipar különböző ágai felé irányították inkább. Csökkent az állami ellátás is ebben az időszakban. A két öltöny ruhát továbbra is megkapták a tanulók, de a többi juttatás elmaradt. Az intézkedést indokolta az ország nehéz anyagi helyzete, valamint az is, hogy javult a szülők anyagi helyzete is.

Egy 1955-ből fennmaradt osztályfőnöki levél felhívja a szülők figyelmét arra, hogy azon tanulókat, akiknek elméleti tárgyakból 3-as érdemjegynél rosszabb osztályzata van, valamint akiknek a magatartása rossz hatással van a közösségre el kell távolítani az iskolából. Az osztályfőnök kéri a szülőt, hogy beszélje át a gyermekével ezt a kérdést és ösztökélje a jobb eredményre, a kötelező egyenruha viseletre továbbá a füzetek helyes vezetésére. Ebből az időszakból találtam olyan feljegyzéseket illetve felajánlásokat is, ahol a tanulók leírták, hogy mely tantárgyakból mennyivel fogják javítani érdemjegyeiket és e cél elérése érdekében párosversenyre hívtak ki más tanulókat.

1955-ben visszaállították a hároméves szakmunkásképzést, beismerve, hogy a kétéves képzés ideje alatt nem lehetett az elméleti és a gyakorlati anyagrészt elsajátítani. Ehhez hozzájárult az is, hogy az üzemek egyre elégedetlenebbek voltak a kezdő szakmunkások gyakorlati felkészítésével és sürgették a képzések hatékonyabbá tételét. A képzési idő felemelésével párhuzamosan megváltozott a képzési struktúra is. A hároméves szakmunkásképzés bevezetésével az első és másodéven a diákok két nap elméleti és négy nap gyakorlati képzést kaptak, míg harmadéven egy nap elméleti és öt nap gyakorlati képzést biztosított az iskola. A tanulói idő emelése azt jelentette, hogy növekedett az osztályok és az egy szakmához tartozó tanulók száma.

Újabb változás következett be 1956-ban, mikor is a Munkaerő Tartalékok Hivatala megszűnt, helyét a szakmunkásképzés irányításában a Munkaügyi Minisztérium Szakoktatási Főosztálya vette át.

1956-ban a Duna áradásakor iskolánkból kb. 35 tanuló ment segíteni a bajba jutott embereken Kiss Károly és Zsigmond Sándor vezetésével, mely tettekért később díszoklevélben részesültek.

Ugyanezen év nyarán elkezdődött az iskola bővítése, melyben tanulók, tanárok egyaránt részt vettek. Két tanterem épült, bevezették a vizet, az udvaron faház, mellékhelyiség épült, a testnevelési órák hatékonyságának emelésére korlátot, nyújtót állítottak fel.

Az 1956-os forradalom eseményei miatt október 25-től december 6-ig a tanítás szünetelt az iskolában. Amikor megkezdődött a tanítás az iskolába öt első, öt második és három harmadik osztály járt és 18 szakmában folyt a képzés. Természetesen mivel sokféle szakmát képeztek az iskolába, így az osztályok is vegyes összetételűek voltak. A II.e osztályban például szabó, kőműves, asztalos, női fodrász, férfi fodrász szakmák tanulói is megtalálhatóak voltak.

1959-ben az Elnöki Tanács 14/1959 sz. határozata alapján Ajka város lett, mely a további fejlődés lehetőségét biztosította a településnek. A következő évtől Heinrich Rezső lett az iskola igazgatója, aki Ipolyi Sándort váltotta a poszton.

Az 1960 – 1961-es tanévben az iskola 418 tanulóval működött és már voltak érettségizett tanulók is a hőtechnikai műszerész szakmában. A pedagógusok szakmai képzettsége is emelkedett a korábbi évekhez képest. Hét főállású pedagógusból már ötnnek volt egyetemi végzettsége (Gáspár János – magyar nyelv és irodalom, Szlotta Károly – történelem, Simon Gyula – testnevelés, Pintér Zoltán – matematika, Lőrinczky Lajos – műszaki tanár). A tanulóközösségre jellemző kedvező helyzet továbbra is fennmaradt: jó volt az osztályok közösségi szelleme, munkafegyelme, a gyenge tanulókat korrepetálták, az osztályok tanulmányi eredménye is jónak mondható volt (átlag 3,0 – 3,8). A jó eredmények betudhatóak annak, hogy

változatlanul kevesebb volt az elméleti anyag, ráadásul a családok anyagi helyzete szempontjából sem volt mindegy mennyi ösztöndíjat kapott a tanuló, s ez tanulásra inspirálta a diákokat. Az eredményesség másik összetevője, hogy az iskolába túljelentkezés volt, s ez megadta a válogatás lehetőségét. Az elméletigényesebb szakmákra például villanyszerelőnek, esztergályosnak, gép-lakatosnak 4,0 átlagtól lehetett bekerülni az iskolába.

A hatvanas évek osztálynaplóit lapozgatva kitűnik, hogy az osztályokban ekkor osztálybizalmit, kulturális bizalmit, sportbizalmit és KISZ- bizalmit választottak. Érdekes gondolat a korabeli dokumentumok alapján egy osztályfőnöki óra felelevenítése is. Az 1959 – 1960-as tanévben például a harmadévesek egyik témája volt a világ dolgozóinak összefogását elemezni. Meg kellett értetni a tanulókkal a nemzetközi munkásosztály összefogásának jelentőségét. Ez bizony 1956 után az osztályfőnököt is nehéz helyzet elé állíthatta.

A hatvanas évek első felének osztály-főnöki munkaközössége a tanulóifjúság nevelé-sével kapcsolatban célként jelölte meg, a diákok szocialista szellemű, általános műveltséggel rendelkező, udvarias ifjűmunkássá nevelését.

Az egész oktatás, s ezen belül a szakmunkásképzés fejlődését igyekezett elősegíteni az 1961.

évi III. sz. törvény, mely a szakmunkásképzés korszerűsítését tartotta szem előtt. Kimondta, hogy a képzés fő célja, hogy szakmunkás képesítést nyújtson, elmélyítse az általános iskolában szerzett alpműveltséget, valamint a tanuló előkészítése a termelőmunkában való részvételre. A tanulmányi időt továbbra is három évben határozta meg, s a tanterveknél a tanulók életkori sajátosságainak figyelembevételét írta elő. Szorgalmazta, hogy az iskolák kapcsolata váljon szorosabbá a „valós élettel”, a gyakorlattal, a termeléssel.

A törvény igényeinek eleget téve, iskolánkban a szaktanárok rendszeresen látogatták tanulóikat az üzemekben, hogy lássák, milyen jellegű eredményre képesek a termelésben, hogyan alkalmazzák elméleti ismereteiket a gyakorlatban. Iskolánkban a hivatásukat szerető pedagógusok és a felelősséggel tanuló fiatalok közös erőfeszítésének eredményeképpen a szerény iskolai körülmények és felszerelések ellenére is jelentős eredmények születtek. A hatvanas években, több szakmában is diákjaink az országos Szakma Kiváló Tanulója versenyen remek eredményükkel szakmunkás-bizonyítványt szereztek.

Nem véletlen tehát, hogy, intézetünk későbbi oktatói is a hatvanas évek tanulóiból kerültek ki. A vezetőség szívesen alkalmazta őket, mert személyük biztosíték volt a jó munkára és ismerték az iskola szokásait, hagyományait.

Az 1962-ben a nagyobb szakmai műveltséggel rendelkező villamos szakember – igény kielégítése érdekében az érettségizettek részére is indult két éves képzés villanyszerelő szakmában. Szintén változás, hogy 1963-ban határozat született arról, hogy meg kell könnyíteni a fiatal szakmunkások középiskolai továbbtanulását. Ennek érdekében a képzést úgy kellett kialakítani, hogy a szakmunkások két éves esti vagy levelező tagozaton történő tanulás után szakközépiskolai érettségi bizonyítványt kaphassanak.

Ebben az időszakban vette kezdetét a B¹ tagozatos (emelt szintű) képzés, melynek feladata a szakmunkástanulók továbbtanulási lehetőségének megteremtése illetve az elméletigényesebb szakmákban biztosítani az utánpótlást. 1969-ig azonban semmilyen rendelkezés nem írta elő, hogy mely szakmákban kell emeltszintű képzést indítani, ezt az iskolák tárgyi feltételei alapján maguk dönthették el. Iskolánkban csak egy osztályban, a géplakatos szakmában volt B¹ tagozatos oktatás, 1970-ben lett ez általános.

Az 1964 – 1965-ös tanévtől évről – évre nőtt az iskola tanulóinak létszáma, de a feltételek ezzel párhuzamosan nem javultak. Az épület kicsinek bizonyult ennyi tanuló befogadására, így már az iskolával szemkötti általános iskolában is szükségtermeket kellett igénybe venni. Ráadásul az intézmény tantermei nagyon szegényes felszereltséggel rendelkeztek. Jól példázza ezt, hogy a szemléltető eszközök legértékesebb darabjai a tanulók vizsgaremekeiből kerültek ki.

Az új épületek árnyékában

Ezen okok miatt is új iskola építése vált szükségszerűvé. Ezt segítette elő az is, hogy a városközpontban - ahol az iskola épülete található volt – új középületek építését határozták el, így az iskola ezen tervek útjában állt. Az új iskola létrejöttét tehát elsősorban nem közoktatás-politikai célok indokolták, hanem inkább városfejlesztési megfontolások.

1965. szept. 23-án készült iskolaalapítási jegyzőkönyv így ír erről: „Az új iskola építését szükségessé teszi különösen az, hogy a jelenlegi iskola közvetlen közelében épülő kultúrház, párt- és tanácsszékház az iskola működését oly mértékben akadályozza, hogy annak további üzemeltetése kérdésessé válik.”

Az iskola építésének költségvetése 8,5 millió forint volt, melyből 4,5 milliót a timföldgyár adott, míg a fennmaradó 4 milliót a Munkaügyi Minisztérium biztosította. Intézetünk tanulói társadalmi munkában szerelőipari, távfűtési munkálatokat végeztek, parkosítottak, sportudvart hoztak létre.

Az új iskola építését tehát indokoltá tette a demográfiai hullám következtében megnövekedett jelentkezők száma is. Sajnos, ahogy emelkedett a tanulólétszám, úgy romlottak a tanulmányi eredmények is. A szakközépiskolák megjelenésével a jó eredménnyel rendelkező általános iskolai tanulók inkább ezt az iskolatípust választották, mivel itt érettségi bizonyítványt is kaptak.

Az 1969. évi VI. törvény igyekezte a szakmunkásképzés helyét, szerepét tisztázni az oktatási rendszerben. Kimondta, hogy a szakmunkásképző iskola középfokú oktatási intézmény, s szakmunkásképzés csak az Országos Szakmunkásképzési Jegyzékben felsorolt szakmákban és az ott meghatározott feltételek szerint folyhat. A törvény szabályozta az iskolák működését és kötelezettségeit, a tanulókat megillető kedvezményeket, a vállalatok gyakorlati képzéssel kapcsolatos kötelezettségeit, valamint rendelkezett a szakmunkásvizsgákra vonatkozóan.

Az 1970 – 1971-es tanévben még a régi épületben vette kezdetét az oktatás, de decemberre elkészült az új 12 tantermes iskola.

A nevelőtestület az új épületbe költözéskor

A hivatalos átadásra december 22-én került sor. Szokody Lászlóné – aki 1969-től 1992-ig látta el iskolánk igazgatói teendőit – az átadáskor elmondott ünnepi beszédében a következő gondolatokkal vette át az új intézményt: „...az iskola tanulóifjúsága és nevelőtestülete egy korszerű, minden igényt kielégítő épületet vett birtokába. Szakmunkástanulóink – akik a jövő munkás-osztályának legjelentősebb rétegét fogják alkotni – úgy érezzük, megérdemlik ezt a létesítményt....A munkásosztály ezekből a fiatalokból nyeri utánpótlását, de hogy ez az

utánpótlás milyen lesz, az elsősorban rajtunk, felnőtteken múlik.”

Az új épület átadásával megszűnt a váltott tanítás, s eleget lehetett tenni a szakmunkásképző iskolákkal szemben támasztott növekvő követelményeknek. Lehetővé vált szakkörök szervezése, szaktantermi rendszer bevezetése, s iskolai könyvtár létesülhetett.

Az 1970 – 1971-es tanévtől vette kezdetét iskolánkban a tagozatos oktatás, az alapszakmai képzés és ekkor került sor az úgynevezett szakmatisztításra. A tagozatos oktatás keretében „A”, „B” és „C” tagozatos oktatás vette kezdetét. Az „A” tagozaton a magasabb elméleti képzést nem igénylő szakmák (pl.: kovács, hegesztő) képzése folyt. A „B” tagozaton – az úgynevezett emelt szinten – az elméletigényesebb tantárgyak oktatása folyt, így az ott végzettek lehetőséget kaptak, hogy tanulmányaikat érettségire felkészítő iskolákban folytathatták. A „C” tagozaton rövidebb képzési idő mellett a középiskola negyedik osztályát végzett, vagy érettségizettek köréből biztosította a gazdaság szakember-utánpótlását. Intézményünkben elektronikai műszerészeket képeztek ezen a szakon.

Az alapszakmai képzés keretében 22 alapszakmát alakítottak ki, melyekhez 55 szakma tartozott. Az alapszakma két vagy több olyan rokonszakma részleges összevonásával jött létre, melyeknek alpműveletei megegyeznek. Az alapszakmák keretébe tartozó rokon szakmák tanulói a képzési idő első felében azonos tartalmú szakmai és általános alapképzettséget szereztek, s a képzési idő második felében a szakiránynak megfelelő szakosított oktatásban részesültek. Az alapszakmai képzés a tanulók érdekeit is nagyban szolgálta, hiszen lehetővé tette, hogy a közös alapszakmából leágazó másik szakmában rövidített szakmai gyakorlat megszerzése után kiegészítő szakmunkásvizsgát tegyenek.

Iskolánkban 1970-ig nagyon sokféle szakma – mintegy 18 – 20 – oktatása folyt, amely megnehezítette az elméleti és a gyakorlati oktatást egyaránt. A szakmatisztítás keretében 1970-től fokozatosan leadott szakmákat az intézet a környék szakmunkásképzőinek, s nálunk csak a fémipari és az üvegcsiszoló képzés maradt meg.

A tagozatos oktatás következménye volt az elméleti órák számának növekedése, ennek megfelelő ellátása viszont képzett pedagógusokat igényelt. Iskolánk nagyon kedvező helyzetben volt ezen a téren, hiszen 1975-ben 10 egyetemi és 7 főiskolai végzettségű tanár tanított. A kitűnő szakembergárdának meg is lett az eredménye a szakmai erőmegmértetéseken. A szaktárgyi versenyeken sorozatban érték el diákjaink jó eredményeket (több 1. – 3. helyezés), s minden évben képviselték tanulóink az iskolát az országos döntőkön is. Az 1979-ben végzett 3.C üvegcsiszoló osztályból például három tanuló is olyan eredményt ért el, mely szakmunkásvizsga letételével ért fel.

Az iskola életében újabb fordulópont következett be 1978-tól, amikor kezdetét vette a szakközépiskolai képzés. Az oktatás két tanulócsoportban és szakmában (géplakatos és szerszámkészítő) indult meg. Az új képzési forma bevezetésével megváltozott intézményünk elnevezése is: „Ipari Szakközépiskola és 300. sz. Szakmunkásképző Iskola”. A szakközépiskolai képzés bevezetése természetesen magasabb igényeket követelt az iskolától. A szakmai képzés esetében szükségessé vált megfelelő szakmai gyakorlóhelyek kialakítása. Az iskola a Bródy Imre Gimnázium és Gépészeti Szakközépiskolától két kisméretű helyiséget kapott tanműhely céljára. A két helyiségből alakítottak ki egy megfelelő méretű tanműhelyt.

A szakközépiskolai elméleti oktatás eredményességét természetesen ekkor is meghatározta, hogy a tanulók nagyon sokféle általános iskolából kerültek intézményünkbe. Első évfolyamon három olyan tantárgyat tanultak a diákok, amelyekkel még általános iskolában nem találkoztak (munkavédelem, anyag – gyártásismeret, szakrajz).

Az új képzési forma bevezetéséről – az igazgatónő által – írt beszámolóból az is kitűnik, hogy a legnagyobb problémát a vállalatok „ellenérzése” jelentette a szakközépiskolai képzéssel kapcsolatban. Nem érezték ugyanis jövőjét az ilyen fajta szakemberképzésnek. A nehézségek ellenére első érettségizett tanulóink – sikeres vizsgákkal a hátuk mögött – 1982-ben kerültek ki iskolánkból.

1985-ben újabb profiltisztításon esett át intézményünk, melynek keretében több szakmai képzés került át Ajka–Csingerbe. Új szakmák kipróbálására és bevezetésére is sor került azonban. Elektroműszerész szakmában indult négy éves képzés 1987-ben, majd egy év elteltével ezt váltotta fel az elektronikai – műszerészképzés.

A tanulólétszám évről–évre emelkedő tendenciája rávilágított az iskolai épület bővítésének szükségszerűségére. Ezek a munkálatok, valamint az iskolai épülethez csatlakozó kollégium építése kezdődött meg az 1989–90-es tanévben. Az iskolai épület kibővült egy rajzteremmel, két nyelvi laborral, egy számítás-technikai teremmel és három szertárral, valamint az iskolai rendezvényeknek helyet biztosító aulával. A leánykollégium építését indokolta, hogy a megnövekedett tanulólétszám következtében a város kinőtte a gimnázium alagsorában működő eddigi épületet. Az új kollégiumi épületben a földszinten kapott helyet a könyvtár és a társalgó, az emeleten pedig a tanulók szobái – egy szobában 6 férőhely lett kialakítva – valamint a tanulószobák és a nevelői szoba.

Intézményünk életében újabb jelentős változást jelentett, hogy 1991-ben felvettük Bánki Donát nevét. Új nevünk „Bánki Donát Ipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézet” lett.

Ugyancsak ezen év során kezdte el működését a Schmidt József volt igazgatóhelyettes javaslatára néhai Szokody Lászlóné igazgatónő segítségével a Bánki Donát Alapítvány. Az alapítvány kuratóriuma évenként egy alkalommal pályázatot ír ki, az érdekes tanulóink részére. A beérkezett pályázatok elbírálása után a pályázati díj ünnepélyes átadására a júniusi Bánki-ünnepségen kerül sor, ahol kiváló pedagógusaink pedig átvehetik a Bánki-émlékplakettet.

Szintén 1991-ben vette kezdetét intézményünkben az öt éves technikusképzés gépgyártás-technológiai és elektronikai technikus szakmákban. A képzést a képző üzemek leépülése és a szakképzésből történő kivonulása tette szükségessé. Magyarországon a rendszerváltozás ugyanis alapjaiban átalakította a szakképzést. A 90-es évek elején a gazdaság részben összeomlott, egyfelől a nagyvállalatok szétestek, másfelől a kis- és középvállalkozások a meglévő anyagi és humán infrastruktúra bázisán formálódtak. A szakképzés, s különösen a szakmunkásképzés üzemi bázisait és felhasználói környezetét elvesztette. Az iskola is ezeket a változásokat szenvedte meg, s ezen okok miatt a gyakorlati oktatást is a tanműhelyben kellett megoldanunk.

Iskolánk életében talán egy korszak zárult le mikor 1992-ben nyugdíjba vonult Szokody Lászlóné igazgatónő, aki 1969-től állt az intézmény élén. Helyét Tóth Péter vette át.

Intézményünk életében 1995-ben fenntartóváltás történt. Városi fenntartásból a Veszprém Megyei Önkormányzat vette át az iskolát működtetésre.

Fokozatosan kezdett átalakulni a szakképzés rendszere. 1991 – 92-ben indult a világbanki program több mint 60 iskola részvételével. Intézményünk ún. követő iskolaként csatlakozott a programhoz, s 1994-ben gépészet – fémtechnika, majd egy évvel később informatika szakmacsoportban kezdődött meg a képzés. Iskolánk képzési palettája 1996-ban újra bővült,

ekkor kezdődött meg – PHARE pályázat alapján – az azóta is sok sikert elérő közlekedési szakmacsoportban az oktatás. Ugyanezen tanévben indult meg a képzés a fenntartónk engedélyével a közgazdasági szakmacsoportban.

Az iskola igazgatói székében 1997-ben történt újra változás, mikor is Tóth Pétert Nagy Zoltán addigi igazgatóhelyettes váltotta fel, aki napjainkig is betölti ezt a posztot.

A szakmunkásképzés is folyamatos változásokon esett át, s a hagyományos képzés lassan elavulttá vált. 1997-ben vezettük be a 2+2 rendszerű képzést. Ebben a tanévben 23 osztály kezdte meg tanulmányait az iskola falai között. Az első évfolyamosok a következő szakmacsoportok elsajátítására vállalkoztak:

§ 9.A Gépezet – fémtechnika

§ 9.B Informatika

§ 9.C Közgazdasági

§ 9.D Közlekedési

§ 9.F Autószerelő, karosszéria-lakatos (négyéves képzés)

§ 9.G Üvegcsiszoló,üvegfüvő, autószerelő (hagyományos hároméves képzés)

A folyamatos képzési profilváltozás szükségessé tette az iskola névváltoztatását. 1998-tól az intézmény új neve: „Bánki Donát Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola”.

Az iskola képzési profilja a kor kihívásainak megfelelően tovább bővült. Megkezdődött az akkreditált felsőfokú szakmai képzés mérnökasszisztens szakon 1999-től. Ennek a képzéstípusnak az alapvető jellemzője, hogy az itt tanuló diákok két év alatt felsőfokú szakmai képesítést szereznek, illetve megfelelő tanulmányi eredmények birtokában a Veszprémi Egyetem két éves informatika szakos hallgatóivá válhatnak.

Nagyszabású ünnepségsorozattal emlékeztünk meg 1999-ben az iskola 50 éves fennállásáról. Ennek keretében az iskolai ünnepély után a Városi Művelődési Központban tartottuk jubileumi gálaműsorunkat, melyet volt tanulóink tettek színesebbé. A rendezvény-sorozat keretében ellátogatott iskolánkba Puskás „Öcsi” bácsi, aki a kezdőrúgást végezte el a Bánki – Kupa döntő mérkőzésén.

